

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קשיא-challenge ♣ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

שבת-כל כתבי		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
כאותן של בית אביך.	אמר לו: [רבי אבא בר כהנא]											!	◇	ק.כב.		
קרונות של בית רבי מותר לטלטלן בשבת.	ואמר רבי אבא בר כהנא אמר רבי חנינא:												■	◇	ק.כב.	
בניטלין באדם אחד, או בשני בני אדם?	אמר לו רבי זורא:											^		ק.כב.		
כאותן של בית אביך.	אמר לו: [רבי אבא בר כהנא]												!	◇	ק.כב.	
התיר להם רבי חנינא לבית רבי לשתות יין בקרונות של נכרי בחותם אחד - ולא ידענא אי משום דסבר לה כרבי אליעזר, אי משום אימתא דבי נשיאה.	ואמר רבי אבא בר כהנא:												■	◇	ק.כב.	
נכרי שהדליק את הגר - משתמש לאורו ישראל, ואם בשביל ישראל - אסור.														■	מ	
מילא מים להשקות בהמתו - משקה אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל - אסור.														■	מ	
עשה נכרי כבש לירד בו - יורד אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל - אסור.														■	מ	
מעשה ברבן גמליאל וזקנים שהיו באין בספינה, ועשה נכרי כבש לירד בו, וירדו בו רבן גמליאל וזקנים, וצריכא, דאי אשמעינן נר - משום דנר לאחד נר למאה, אבל מים - ליגזר דילמא אתי לאפושי בשביל ישראל.														■	ג	
וכבש למה לי?													?		ק.כב.	
מעשה דרבן גמליאל וזקנים קמשמע לן.													!	◇	ק.כב.	
נכרי שליקט עשבים - מאכיל אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל - אסור. מילא מים להשקות בהמתו - משקה אחריו ישראל, ואם בשביל ישראל - אסור. במה דברים אמורים - שאין מכירו, אבל מכירו - איני?	תנו רבנן:													■	◇	ק.כב.
מעמיד אדם בהמתו על גבי עשבים בשבת, אבל לא על גבי מוקצה בשבת	והאמר רב הונא אמר רבי חנינא:													■	◇	ק.כב.
דקאים לה באפה, ואולא היא ואכלה.													!	◇	ק.כב.	
במה דברים אמורים - שאין מכירו, אבל מכירו - אסור.	אמר מר:													■	◇	ק.כב.
הא רבן גמליאל מכירו הוה?													?	◇	ק.כב.	
שלא בפניו הוה.	אביי:												!	◇	ק.כב.	
אפילו תימא בפניו, נר לאחד נר למאה.	רבא:												!	◇	ק.כב.	
אמר להן רבן גמליאל: הואיל ושלא בפנינו עשאו - נרד בן אימא: הואיל ועשאו נרד בו.	מיתיבי:												■	◇	ק.כב.	
עיר שישיראל ונכרים דרין בתוכה והיתה בה מרחץ המרחצת בשבת, אם רוב נכרים - מותר לרחוץ בה מיד, אם רוב ישראל - ימתין בכדי שיחמו חמין	תא שמע:												■	◇	ק.כב.	
התם, כי מחממי - אדעתא דרובא מחממי.													!	◇	ק.כב.	
נר הדלוק במסיבה, אם רוב נכרים - מותר להשתמש לאורה, אם רוב ישראל - אסור. מחצה על מחצה - אסור.	תא שמע:												■	◇	ק.כב.	
התם נמי, כי מדלקי - אדעתא דרובא מדלקי.													!	◇	ק.כב.	
שמואל איקלע לבי אבין תורן, אתא ההוא נכרי אדליק שרגא.														○	◇	ק.כב.
אהדרינהו שמואל לאפיה.	[שמואל]													○	◇	ק.כב.
כיון דחזא דאייתי שטר וקא קרי, אמר: אדעתא דנפשיה הוא דאדליק. אהדרינהו איהו לאפיה גבי שרגא.	[שמואל]													○	◇	ק.כב.
הדרן עלך כל כתבי														◇		

שבת-כל הכלים		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	מ	
כל הכלים ניטלין בשבת ודלתותיהן עמהן, אף על פי שנתפרקו שאינן דומין לדלתות הבית, לפי שאינן מן המוכן.														■	קבב:
נוטל אדם קורנס לפצע בו את האגוזין, קרדום - לחתוך בו את הדבילה, מגירה - לגור בה את הגבינה, מגריפה - לגרוף בה את הגרוגרות, את הרחת ואת המלגו - לתת עליו לקטן, את הכוש ואת הכרכר - לתחוב בו, מחט של יד - ליטול בו את הקוץ, ושל סקאים - לפתוח בו את הדלת.														■	קבב:
כל הכלים ניטלין ואף על פי שנתפרקו בשבת														■	קבב:
ולא מיבעיא בחול? אדרבה, בשבת - מוכנין על גבי אביהן, בחול - אין מוכנין על גבי אביהן														ז	קבב:
כל הכלים ניטלין בשבת ודלתותיהן עמהן, אף על פי שנתפרקו בחול - ניטלין בשבת.	אביי, הכי קאמר:													!	קבב:
דלת של שידה ושל תיבה ושל מגדל - נוטלין, אבל לא מחזירין. ושל לול של תרנגולים - לא נוטלין ולא מחזירין.	תנו רבנן:													■	קבב:
בשלמא של לול של תרנגולים - קסבר: כיון דמחברי בארעא - יש בנין בקרקע, יש סתירה בקרקע. אלא של שידה ושל תיבה ושל מגדל מאי קסבר? אי קסבר יש בנין בכלים - יש סתירה בכלים, ואי אין סתירה בכלים אין בנין בכלים														ז	קבב:
לעולם קסבר יש בנין בכלים ויש סתירה בכלים - ושניטלו קאמר.	אביי:													!	קבב:
שתי תשובות בדבר, חזא: דנטלין קתני, ועוד: מאי אבל לא מחזירין?	אמר לו רבא:													ז	קבב:
קסבר אין בנין בכלים ואין סתירה בכלים, וגזירה שמא יתקע.	אלא אמר רבא:													!	קבב:
נוטל אדם קורנס כו'.														■	קבב:
קורנס של אגוזין לפצע בו את האגוזין, אבל של נפחין - לא.	רב יהודה:													■	קבב:
דבר שמלאכתו לאיסור - אפילו לצורך גופו אסור.	קסבר: [רב יהודה]													■	קבב:
ואת הרחת ואת המלגו לתת עליו לקטן	אמר ליה רבה: אלא מעתה, סיפא דקתני:													ז	קבב:
רחת ומלגו מי מייחדי ליה לקטן?														ז	קבב:
קורנס של נפחין לפצע בו האגוזין.	אלא אמר רבה:													■	קבב: